

Hög tid för bred sanktionsrörelse!

Den israeliska koloniseringen av palestinska områden fortsätter oförtrutet. Ett exempel är uppgraderingen av en högskola till universitet i den illegala bosättningen Ariel på Västbanken. Det var inget oskyldigt utbildningspolitiskt beslut, vilket visas av att det fattades av försvarsminister Ehud Barak, inte av utbildningsministern.

Redan i september i fjor beslöt den spanska regeringen, EU:s ordförandeland under första halvåret 2010, att utesluta Ariel-högskolan från en arkitektävling, Solar Decathlon Contest, på grund av att Ariel ”ligger på ockuperad mark” (Jerusalem Post 22/9 -09). Det är hög tid att den spanska linjen blir hela EU:s!

Att Ariel-högskolan utgör en del av Israels offensiv för att annektera resten av Palestina, framgår också av en incident sommaren 2009. Strax före president Obamas tal i Kairo publicerades en opinionsundersökning som hävdade att en majoritet av israelerna är för att Israel ska behålla alla de olagliga bosättningarna. I en kommentar påpekade David Halperin, vice-direktör för Israel Policy Forum, en tankesmedja som har till syfte att stödja USA:s utrikespolitik, att opinionsstudien var vinklad med ledande frågor och utförd av – Ariel-högskolan. Syftet var, hävdade Halperin, att försvåra Obamas försök att främja en fredsprocess genom att få Israel att stoppa all fortsatt kolonisering av palestinsk mark. (12/6 2009, Israel Policy Forum).

Reaktionerna mot uppgraderingen av Ariel-högskolan till universitet har varit hårda, inte bara från palestinskt håll, utan också från israeliska fredsvänner. Den israelisk-brittiske professorn Haim Bereshit anklagade ”krigsförbrytaren” Barak för att planera för ytterligare konfiskering av palestinsk mark. (ynetnews.com 22/1-10). Yaron Ezrahi, professor vid Hebreiska universitetet beskyllde Barak för att ”akademisera ockupationen” och därmed provocera fram en förnyad akademisk bojkott mot Israel. Ezrahi hävdade också att det bara är i totalitära stater som en general inrättar ett universitet (Haaretz 22/1-10). Kan Arielfallet bli startpunkten för en förnyad internationell bojkott mot Israel?

Uppsalaforskaren Mikael Eriksson har i en diger avhandling analyserat ett dussintal FN- och EU-sanktioner och skissat metoder för hur ”målinriktade sanktioner” kan bli effektiva (Rethinking targeted sanctions). Bland orsakerna till sanktionerna nämns: brott mot internationell standard för val, sabotage mot en fredsprocess (Peace spoilers), brott mot mänskliga rättigheter, utveckling av kärnvapen, trakasserier mot skolor med annat skriftsystem än det officiella, offensiva överflygningar av grannländers territorium samt överdrivet våld av säkerhetsstyrkor.

Som de flesta vet har Israel gjort sig skyldigt till samtliga dessa förseelser och brott. Men Israel saknas i Mikael Erikssons avhandling av det enkla skälet att inga EU- eller FN-sanktioner mot Israel förekommer.

Det är förstås orimligt. På internationell nivå är en kampanj på gång för bojkott, sanktioner och stopp för investeringar, under sin engelska förkortning BDS (Boycot, Divestment and Sanctions). Ett brett spektrum av folkrörelser, utbildningsinstitutioner, yrkessammanslutningar och företag deltar. Ett färskt exempel är Danske Bank, som nyligen beslöt sluta investera i de israeliska bolagen Elbit och Africa Israel på grund av deras engagemang i de ockuperade områdena (Berlingske Tidene 25/1).

Arbetet på en bred svensk kampanj har inletts. Det handlar naturligtvis inte om en totalbojkott av Israel och alla israeler. BDS-åtgärder får inte drabba israeliska fredsvänner och de 1,3 miljoner palestinier som är israeliska medborgare. Mikael Eriksson har visat att sådan fininställning av sanktioner är möjlig, varför en förnyad svensk sanktionskampanj borde kunna få bred uppslutning.

Per Gahrton

